

SAM,

ORADA

MISİN?

DUSTIN THAO

Çeviren

Sırma Çalışıcı

EBEVEYNLERİME, BÜYÜKANNEME VE DIAMOND'A

GİRİŞ

Gözlerimi kapadığım an hatıralar aklımda canlandı ve kendimi yeniden en başta buldum.

Kitapçıya girdiğimde birkaç yaprak içeri sürüklendi. Kollarını kıvrıdığı kot ceketin altına beyaz bir kazak giyiyordu. İki hafta önce burada çalışmaya başladığımdan beri üçüncü geliyordu. Adı Sam Obayashi'ydi, Edebiyat sınıfımdaki çocuk. Tekrar gelip gelmeyeceğini merak ederek vardiyam boyunca pencereden dışarıya bakmıştım. Nedense birbirimizle henüz konuşmamıştık. Ben müşterilere satış yapıp raflarda açılan boşlukları doldururken o sadece dükkânda öylesine bakınırdı. Aradığı bir şey olup olmadığını anlayamıyordum. Ya da yalnızca bir kitapçıda olma hissini sevip sevmediğini. Ya da beni görmek için gelip gelmediğini.

Adımı bilip bilmediğini merak ederek raftan bir kitabı alırken, boşluğun diğer tarafından bana bakan kahverengi gözlerin parıltısını yakaladım. Fazla uzun gelen bir an boyunca sessiz kaldık. Daha sonra o gülümsedi ve bana bir şey söylemek üzereymiş gibi geldi fakat o henüz konuşma fırsatını bulamadan kitabı aramıza soktum. Yanımdaki sepeti kapıp arka odaya koştum. *Benim*

sorunum ne? Neden ben de gülümsemedim? Ânı mahvettiğim için kendimi azarladıktan sonra çıkıp kendimi tanıtmak üzere biraz cesaret topladım. Arka odadan döndüğümde çoktan gitmişti.

Ön tezgâhta daha önce orada olmayan bir şey buldum. Kâğıttan yapılmış bir kiraz çiçeği. Kıvrımlarına hayran kalarak elimde döndürdüm.

Bunu buraya Sam mi bıraktı?

Acele edersem onu yakalayabilirdim ama aceleyle kapıdan çıkar çıkmaz sokak ortadan kayboldu ve kendimi yaklaşık iki hafta sonrada, Üçüncü Cadde'nin köşesindeki gürültülü bir kafeye girerken buldum.

Ahşap zemindeki yuvarlak masaların etrafında toplanmış gençler fotoğraf çekip seramik bardaklardan içeceklerini içiyorlardı. Biraz bol kesim gri bir kazak giyiyordum, kahverengi saçlarım tokayla arkaya tutturulmuş ve düzgünce taranmıştı. Sam'in sesi ben daha onu görmeden kulağıma geldi, tezgâhın arkasında birinin siparişini alıyordu. Yandan ayrılmış koyu renk saçları. Belki önlük yüzündendi ama kasanın arkasında daha uzun görünüyordu. Kafenin diğer ucundaki masaya gidip eşyalarımı bıraktım. Defterlerimi çıkarırken oyalandım ve sadece içeceğimi sipariş etmek için bile olsa ona yaklaşmak için cesaretimi topladım. Masadan başımı kaldırdığımda hemen yanımda, elinde buharı tüten bir bardakla duruyordu.

"Ah..." Aniden ortaya çıkmasıyla irkildim. "Ben sipariş vermedim."

"Evet, biliyorum, geçen sefer bunu sipariş etmiştin," dedi Sam bardağı yine de masaya koyarak. "Ballı lavantalı latte, değil mi?"

Bir fincana, bir başı kalabalık tezgâha ve bir ona baktım. "Ödemeyi orada mı yapmalıyım?"

Güldü. "Hayır. Yani, müessesemizin ikramı. Dert etme."

"Ah."

Aramızda bir sessizlik oldu. Bir şey söyle, Julie!

"Başka bir şey istiyorsan yapabilirim," diye önerdi.

"Hayır, bu iyi... Yani... teşekkür ederim."

“Rica ederim,” dedi Sam gülümseyerek. Ellerini önlüğünün ceplerine soktu. “Adın Julie, değil mi?” İsim kartını işaret etti. “Ben de Sam.”

“Evet, aynı Edebiyat sınıfındayız.”

“Doğru. Okumayı yaptın mı?”

“Henüz değil.”

“İyi,” diye iç çekti. “Ben de.”

O orada durmaya devam ederken sessizlik biraz daha uzadı. Hafiften tarçın kokuyordu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Etrafıma bakındım. “Mola mı verdin?”

Sam tezgâha doğru bakarak çenesini ovuşturdu. “Müdürüm bugün burada değil, sanırım öyle de diyebiliriz.” Sırıttı.

“Molayı hak ettiğine eminim.”

“Bugün beşinci olacak ama sayan kim?”

İkimiz de güldük. Omuzlarım biraz gevşedi.

“Sakıncası yoksa oturabilir miyim?”

“Tabii...” Eşyalarımı kenara çekerek yanımdaki sandalyeye geçmesine müsaade ettim.

“Buraya nereden taşındın?” diye sordu Sam.

“Seattle.”

“Orada çok yağmur yağdığını duydum.”

“Evet, yağıyor.”

Birlikte oturup okul, aldığımız dersler, kendimizle ilgili küçük şeyler hakkında ilk kez konuşurken gülümsedim. Küçük bir erkek kardeşi vardı, müzik belgesellerini seviyordu ve gitar çalıyordu. Zaman zaman gözleri sanki o da gerginmiş gibi odanın etrafında geziniyordu ama birkaç saatin ardından ikimiz de eski dostlar gibi gülüşmeye başlamıştık. Dışarıdaki güneş alçalırken pencereden vuran ışık, tenini neredeyse altın rengine boyadı. Fark etmemek çok zordu. Sam’in bir grup arkadaşı kapıdan içeri girip de ona seslenince ikimiz de başımızı kaldırdık ve ne kadar zaman geçtiğini fark ettik.

Uzun sarı saçlı bir kız kolunu Sam’in omuzlarına attı ve onu arkadan kucakladı. Bana bir bakış attı. “Bu kim?”

“Julie. Buraya yeni taşındı.”

“Aa, nereden?”

“Seattle,” diye cevapladım.

Bana dik dik baktı.

“Bu arkadaşım Taylor,” dedi Sam ve hâlâ etrafındaki kolu-
na hafifçe vurdu. “Hep beraber film izlemeye gideceğiz. Bir saat
içinde işten çıkıyorum. Sen de gelsene.”

“Film psikolojik gerilim,” diye ekledi Taylor. “Muhtemelen
senlik değildir.”

Birbirimize baktık. Kızın kabalık edip etmediğini anlamıyordum.

Telefonum masada titredi ve saate baktım. Sanki bir gündüz
düşünden uyanmış gibiydim. “Sorun değil. Zaten eve gitsem iyi
olacak.”

Ben masadan kalkarken Taylor’ın benim kalktığım yere oturma-
ması Sam’le birlikte olup olmadıklarını merak etmeme neden oldu.
Giderken el salladım ama kafeden çıkmadan önce ön tezgâha yö-
neldim. Sam’in bakmadığını düşündüğümde çantamdan bir kâğıt
çiçek çıkarıp kasanın yanına koydum. Bir kâğıdı, kitapçada buldu-
ğum kiraz çiçeği şeklinde nasıl katlayabileceğimi öğrenmek için
tam bir haftamı video izleyerek geçirmiştım. Eğitimsiz ellerim için
adımları takip etmek çok zordu. Zambak ise daha kolaydı.

Çantamın fermuarını kapayıp kafenin kapısından aceleyle
çıktım ve birdenbire evimin önündeki verandadaydım, çimen-
liğe bakıyordum. Sabahın erken saatlerinde çimlerin hâlâ çiyle
kaplıydı. Sam’in arabası, camı inmiş bir şekilde yanaştı. Bir gece
önce bana mesaj atmıştı.

Selam. Ben Sam. Ehliyetimi yeni aldım!

Yarın okula bırakmamı ister misin?

İstersen seni yoldan alabilirim.

Yolcu koltuğuna atlayıp arabanın kapısını kapadım. Naren-
ciye ve derinin hoş bir karışımı burnuma geldi. *Bu parfümü mü?*
Ben emniyet kemerimi takarken Sam de kot ceketini koltuktan

aldı. Bir USB kablosu, bardak tutucunun içine yerleştirilmiş telefonunu hoparlöre bağlıyordu. Arka planda bir şarkı çalıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

“İstersen müziği değiştirebilirsin,” dedi Sam. “Al, telefonunu bağla.”

Bir panik dalgası üzerime çarptı ve telefonumu sıkıca tuttum. Henüz ne dinlediğimi bilmesini istemiyordum. *Ya hoşuna gitmezse?* “Hayır, böyle iyi.”

“Sen de mi Radiohead’i seviyorsun?”

“Kim sevmez ki?” dedim. Mahalle sokaklarında sessiz bir araba yolculuğu yaptık. Ben söyleyecek şeyler düşünürken zaman zaman bakıştık. Arka koltuğa baktım. Tavandaki tutamaçta bir takım elbise ceketi asılıydı. “Senin araban mı?”

“Hayır, babamın,” dedi Sam müziğin sesi kısarak. “Perşembeleri çalışmıyor, bu yüzden arabayı kullanabileceğim tek sabah bu. Kendi arabamı alabilmek için para biriktiriyorum gerçi. Bu yüzden kafede çalışıyorum.”

“Ben de para biriktirmeye çalışıyorum.”

“Ne için?”

Düşündüm. “Üniversite sanırım. Belki bir apartman dairesi, ben taşındıktan sonrası için falan.”

“Nereye taşıyorsun? Daha buraya yeni geldin.”

Nasıl cevap vereceğimden pek emin değildim,

Sam başını anladığını belirtir gibi salladı. “Yani bu bir *sır*...”

Buna gülümsedim. “Belki başka zaman anlatırım.”

“Makul,” dedi Sam. Bana baktı. “Bir sonraki perşembeye ne dersin?”

Okulun otoparkına döndüğümüzde kahkahamı tuttum. Yolculuk uzun sürmese de perşembe haftanın en sevdiğim günü olmuştu.

Hatıra yeniden değişti. Işıklar bir spor salonunun zemininde dans ediyor, ben gümüş ve altın rengi balonlardan yapılmış kemerli bir geçitten geçerken müzik bangır bangır çalıyordu. Okul dansının olduğu geceydi ve ben buradaki kimseyi tanı-

yordum. Annemin seçmeme yardım ettiği, bele oturup eteklere doğru süzülen koyu mavi yeni saten elbiseyi giyiyordum. Uzun saçlarım tepede toplanmışken aynaya baktığımda kendimi zor tanıdım. Evde kalmak istemiştik ama ailem beni dışarı çıkmaya ve arkadaş edinmeye zorlamıştı. Onları hayal kırıklığına uğratmak istememiştik ben de. Son bir saatimi soğuk çimento duvara yaslanıp, dans eden ve gülüşen insanlarla dolu dans pistini izleyerek geçirdim. Zaman zaman telefonumu kontrol ederek birini bekliyormuş gibi yapıyordum ama sadece boş bir kilit ekranı vardı. Belki de bu bir hataydı.

Bir şey beni gitmekten alıkoyuyordu. Sam bu gece burada olabileceğinden bahsetmişti. Birkaç saat önce ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti, belki de telefonuna bakmamıştı. Müzik yavaşladığında ve kalabalık dağıldığında duvardaki yerimden ayrıldım ve dans pistinde onu arayarak ilerledim. Biraz zamanımı aldı ama onu gördüğüm an kalbim durdu. İşte oradaydı, kolları Taylor'a dolanmış, yavaşça dans ediyordu. İçimde kötü bir his vardı. *Buraya neden geldim ki?* Evde kalmalıyım. Ona mesaj atmamalıyım. Kimse beni görmeden arkamı döndüm ve spor salonunun kapılarına doğru aceleyle koşturdum.

Yüksek sesli müzik boğuklaşırken gece beni sarmaladı ve daha kolay nefes almama imkân tanıdı. Birkaç sokak lambasıyla aydınlatılan otopark, dans pistine kıyasla çok durgun görünüyordu. Bu gece dışarı sisliydi. Yağmur yağmadan eve dönmeliydim. Beni alması için anneme mesaj atmayı düşündüm ama henüz çok erkendi. Problemin ne olduğunu sormasını istemiyordum. Belki eve yürür ve gizlice odama girerdim. Topuklularım canımı acıtmaya başlamıştı ama acıyı görmezden geldim. Otoparka doğru ilerlerken spor salonunun kapısı arkamdan açıldı, ardından hemen tanıdığım bir ses duyuldu.

"Julie..."

Arkamı döndüğümde Sam siyah bir takım elbise içinde her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

“Eve.”

“Bu yağmurda mı?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Aptal gibi hissediyordum. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. “Bu sadece hafif bir sis. Seattlelıyım ben, unuttun mu?”

“İstersen seni bırakabilirim.”

“Sorun değil. Yürüsem de olur.” Yanaklarım sıcacıktı.

“Emin misin?”

“Evet, takma kafana.” Buradan gitmek istiyordum ama Sam kıvıldamıyordu.

Tekrar denedim. “Sevgilin muhtemelen seni içeride bekliyor dur.”

“Ne?” Biraz kekeleydi. “Taylor benim sevgilim değil. Biz sadece arkadaşız.”

Söylemek istediğim çok şey vardı ama midemdeki düğümler konuşmamı engelledi. Böyle hissetmemeliydim. Sam ve ben birlikte bile değildik.

“Neden bu kadar erken gidiyorsun?”

Renkli ışıkların altında, kollarının Taylor’ı sarışını anımsadım ama ona gerçeği söylememin imkânı yoktu. “Okul dansları pek bana göre değil. Hepsi bu.”

Sam başıyla onayladı ve ellerini ceplerine soktu. “Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Oldukça sıkıcı olabiliyorlar.”

“Bu tür şeylerde iyi vakit geçiren var mı ki?”

“Eh, belki de doğru kişiyle gitmemişsindir.”

Ne dediğini kavrayınca nefesim kesildi. Spor salonunun dışında olsak bile duvarlardan yankılanan müziği duyabiliyorduk, başka bir romantik şarkı çalmaya başladı.

Sam kapıda dikilirken topukları üzerinde yaylandı. “Dans etmeyi... sevmiyor musun?”

“Bilmem. Dans etmekte pek iyi değilim sadece. Ayrıca insanların beni izlemesinden hoşlanmıyorum.”

Sam etrafımıza bakındı. Bir süre sonra hafifçe gülümseyerek elini uzattı. “Şu an kimse bizi izlemiyor...”

“Sam...” diye başladım.

Tanıdık sırtışı belirdi. “Sadece bir dans.”

Sam bir adım yaklaştıktan sonra elimi tutup beni kendisine çekerken nefesimi tuttum. İkimiz okul otoparkında salınırken ilk dansımın böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. Yüzü sisten dolayı biraz nemliydi, yanağımı göğsüne yaslayarak tanıdık kokusunu içime çektim. Ellerimi omuzlarına koymak için hareket ettirdiğimde bir şey fark etti.

“Bu da ne?”

Kâğıttan kiraz çiçeği bileğime bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Yanaklarım yine ısındı. “Çiçek almadım. Ben de kendim yaptım.”

“Bunu sana ben vermiştim.”

“Biliyorum.”

Sam buna gülümsedi. “Biliyor musun, seni bu akşam dansa davet etmek istemiştim ama hayır demenden korktum.”

“Neden ki?”

“Çünkü bana hiç mesaj atmadın. Kitapçıda karşılaştığımız gün.”

Gözlerimi kısarak ona baktım ve o günü düşündüm. “Ama bana numaranı vermedin ki.”

Sam başını eğip kendi kendine kıkırdadı. O elimi tutarken, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordum biraz içerleyerek. Bileğimdeki kiraz çiçeğini çekip alarak açmaya başladı. Karşı çıkacaktım ki elinde sadece bir kâğıt parçası kaldığında sustum. İçinde Sam’in adının ve numarasının yazılı olduğu bir not vardı.

“Açmayı hiç düşünmemiştim...” dedim.

“Galiba bu benim hatam.”

İkimiz de buna güldük. Daha sonra gülümsemem soldu.

“Ne oldu?” diye sordu Sam.

“Şimdi mahvoldu.”

Kâğıt nemden dolayı yırtılmış ve ıslanmıştı.

“Merak etme,” dedi Sam. “Sana bir tane daha yaparım. Sana bin tane daha yaparım.”

Spor salonundan gelen müzik eşliğinde otoparkta yeniden dans etmeye başlarken kollarımı ona doladım. Gökyüzü berrak bir geceye dönüşmeden önce sis etrafımızda bulut gibi kabardı ve hatıra tekrar değişti.

Babamın eşyalarıyla kaplı çimenliğe koşarken ikinci katın penceresinden kıyafetler fırlıyordu. Ailem son bir saattir bağrışıyordu ve ben artık evde olmaya dayanamıyordum. Her şeyin eninde sonunda biteceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. *Başka nereye gidebilirim?* Sam'den gelip beni almasını rica etmişim ama daha gelmemişti. Komşuların pencerelerinden beni izlediğini hissediyordum. Daha fazla bekleyemezdim. Sokağın aşağısından döndüm ve her şey arkamda kaybolana kadar koşmaya başladım.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Hiçbir şey tanıdık gelmeye kadar koşmayı sürdürdüm. Çiftlik çimlerinin dağlara doğru uzandığı kasabanın sınırına varana kadar telefonumu unuttuğumu dahi fark etmedim. Boş yolda bir çift far parladı. Yoldan çekildiğimde araba önümde yavaşlayarak durdu ve gelenin Sam olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu ben kendimi yolcu koltuğuna atarken. "Evine geldim ama orada değildin."

Telefonumu unutmasaydım ona konumumu gönderirdim. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Bilmiyordum ki... Sadece aramaya devam ettim."

Uzun süre motor uğultusu eşliğinde arabasında oturduk.

"Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordu sonunda Sam.

"Hayır."

"Nereye gitmek istersin peki?"

"Başka herhangi bir yere."

Sam arabayı sürmeye başladı. Saatin kaç olduğunu unutana kadar kasabada dolaştık. Yollar kararmaya başladığında dükkân ışıkları birer birer söndü. Gidecek başka bir yer olmadığı için Sam yirmi dört saat açık olan küçük bir marketin park yerine döndü ve arabayı durdurdu. Olanlar hakkında bana hiçbir şey

sormadı. Sadece kafamı cama yaslamama ve bir an için gözlerimi dinlendirmeme izin verdi. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, küçük marketin levhasının floresan ışığı ve Sam'in üzerine kot ceketini örtmesiydi.

Gündoğumuna kısa süre kala çimlerin üzerinde uyandım. Güneş ışığı ben doğrulup etrafa bakınırken yanaklarımı ısıtıyordu. Ağaçlar elle katlanmış çiçeklerle doluydu, yüzlercesi uzun tellerle bağlanmış, söğüt gibi rüzgârda sallanıyordu. Ayağa kalktığımda, uzakta çalan bir gitarın sesine doğru giden çiçek yapraklarından oluşan yolu fark ettim. Kâğıttan çiçeklerden bir perdenin içinden geçerken sesi takip ettim ve nerede olduğumu hatırladım. Göldeki gizli yerimizdeydim. Daha önce yüzlerce kez bulduğumuz yerde. Ağaçların arasından geçip suya vuran güneş ışığının parıltısını yakaladığım an, onu orada beni beklerken buldum.

"Julie..." Sam gitarını bırakırken bana seslendi. "Geleceğinden emin değildim..."

"Hâlâ burada olacağından emin değildim," dedim.

Ellerimi tuttu. "Her zaman yanında olacağım, Jules."

Bunu sorgulamadım. En azından şimdilik.

Gölün kenarına oturup suya baktık. Bulutlar pembe gökyüzünde yavaşça hareket ediyordu. Bazen güneşin hiç batmamasını diliyordum. Böylece burada kalabilir, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilirdik; her zaman yaptığımız gibi konuşur, sadece kendimizin anladığı şakalara güler, hiçbir şey ters gidemezmiş gibi davranırdık. Sam'e baktım ve yüzünü, güzel gülüşünü, alnına değen siyah saçlarını, bronz tenini doya doya seyrettim; bu ânı dondurup sonsuza kadar saklayabilmeyi diledim ama yapamazdım. Rüyamda bile zamanı durduramıyordum. Bulutlar tepemizde yoğunlaştı ve yerin altında garip bir sarsıntı meydana geldi. Sam de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü ayağa kalktı.

Elini yakaladım. "*Henüz gitme.*"

Sam bana baktı. "Julie... Seninle kalabilseydim asla gitmezdim."

“Ama gittin.”

“Biliyorum... Özür dilerim.”

“Veda bile etmedin.”

“Çünkü etmem gerektiğini hiç düşünmedim...”

Birdenbire arkamızdan sanki onu benden koparmaya geliyormuş gibi bir rüzgâr esti. Ağaçların ardında güneş batmaya başladı ve su boyunca gölgeler düşürdü. Böyle bitmemesi gerekiyordu. Bu sadece başlangıçtı. Hikâyemiz daha yeni başlamıştı. Kalbim göğsümü dövdü. Sam’in gitmesini engellemek için elini daha sert sıktım.

“Bu hiç adil değil, Sam...” diye başladım ama gözlerimin arkasında biriken yaşları hissederken boğazım düğümlendi.

Sam beni son kez öptü. “Bunun planımızın bir parçası olmadığını biliyorum, Julie ama en azından bu zamanı birlikte geçirdik, değil mi? Bilmeni istiyorum... Her şeyi en baştan yapabilseydim, yapardım. Her saniyesini.”

Sonu bu kadar acı vericiyse tüm bunlara değip değmediğini bilmiyorum.

Bunun üzerine düşünürken elim gevşedi. “Özür dilerim, Sam,” diyerek geri adım attım. “Ama aynı şeyi söyleyebileceğimi sanmıyorum...”

Sam sözlerimi geri almamı bekliyormuş gibi bana baktı ama zaman kalmamıştı. Gözlerimin önünde yok olmaya, kiraz çiçeği yapraklarına dönüşmeye başladı. Rüzgâr, yaprakları alıp havaya savururken durup izledim. Sam tamamen yok olmadan önce uzanarak tek bir yaprağı yakaladım ve göğsüme sıkıca bastırdım. Fakat bir şekilde yaprak parmaklarımın arasından kayıp gökyüzüne doğru kayboldu. Tıpkı onun geri kalanı gibi.